

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.IX.30.395/2010/5. szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság Dr. Berczi Norbert ügyvéd által képviselt **felperesnek**, Dr. Balczó Gábor ügyvéd által képviselt **I.r.**, és **II.r. alperesek** ellen elszámolás iránt a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróságnál 5.P.21.864/2008. szám alatt indult és a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.213/2010/4. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen az alperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.213/2010/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 15 nap alatt 100.000 (Egyszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint az I. r. alperes képviselőjére jogosult személy (beltag) 2008. június 24-éig a II. r. alperes volt, a korábbi kültag N Sz 2008. június 24-étől beltaggá vált és látta el a cég képviselőjét. A felperes és az I. r. alperes között 1998. december 1-jén megbízási szerződés jött létre, amelyben a felperes megbízta az I. r. alperest a könyvelési, bérszámfejtési feladatainak ellátásával. Az I. r. alperes végezte a felperesnél a fizetési kötelezettségek teljesítésével kapcsolatos feladatokat, nevezetesen a készpénz kifizetéseket és átutalásokat is.

Az I. r. alperes részéről a megbízási szerződésben írt feladatokat N Sz teljesítette, nevezett a felperes bankszámlája fölött a felperes felhatalmazása alapján jogosult volt rendelkezni, arról vehetett - és több alkalommal vett is - fel különböző összegeket a házipénztár készpénzzel való ellátása céljából.

A fenti megbízási jogviszony a felperes felmondása folytán 2007. december 1-jén megszűnt. N Sz az általa 2007. november 24-ei fordulónappal lezárt főkönyvi kivonatot és a házipénztár fellelhető készpénz állományaként 113.438 Ft-ot adott át a felperesnek.

A felperes a házipénztár bevételeinek és kiadásainak átvizsgálása után megállapította, hogy az alperes 7,026.963 Ft pénztárhiánnyal számolt el a házipénztár átadása során.

A felperes a keresetében kérte az általa 1/F/4. sorszám alatt benyújtott elszámolás helyességének megállapítását és az I.r. alperes 7,026.963 Ft-ban való marasztalását azzal, hogy ha a tartozást az I.r. alperes vagyona nem fedezi a II. r. alperes mint az I.r. alperes akkori beltárgya köteles a fizetést teljesíteni. A keresetét a Ptk. 479. §-ának (2) bekezdésére, továbbá a 2006. évi IV. törvény (2006. évi Gt.) 108. §-ának (2) és (3) bekezdésére, valamint a 97. §-ának (1) - (2) bekezdésére, valamint a 109. §-ának (4) bekezdésére alapította.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I. r. alperes illetékességi kifogással élt, érdemben pedig arra hivatkozott, hogy a megbízási szerződés a házipénztár kezelésére nem terjedt ki.

Az elsőfokon eljáró Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság az 5.P.21.864/2008/65. számú ítéletében megállapította, hogy a megbízási szerződés - annak ráutaló magatartással történt bővítése folytán - kiterjedt többek között a házipénztár kezelésére, amelyet az I.r. alperes részéről N Sz látott el, ezért az I.r. alperest a Ptk. 479. §-ának (2) bekezdése, a II. r. alperest pedig a 2006. évi Gt. 108. §-ának (1) és (3) bekezdése, a 97. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint a 109. §-ának (4) bekezdése alapján marasztalta. A marasztalás összegszerűségét az általa beszerzett könyvszakértői vélemény alapján 7,022.087 Ft-ban határozta meg.

A Debreceni Ítéltábla az alperesek fellebbezése folytán hozott Pf. II. 20.213/2010/4. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Nem fogadta el az alperesek illetékességi kifogását. Úgy ítélte meg, hogy a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság illetékessége a Pp. 30. §-ának (1) és (3) bekezdése szerint fennállt.

Az ügy érdemében elfogadta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, miszerint a felek ráutaló magatartása folytán az I. r. alperes mint megbízott tevékenységi köre kiterjedt a házipénztár kezelésére is, és a tevékenységet ténylegesen el is látta. A tevékenységet az I. r. alperes megbízásából N Sz végezte.

A Ptk. a megbízási szerződéshez írásbeli alakot nem rendel, ezért az I.r. alperes mint megbízott jogkörét a felek a Ptk. 216. §-ának (1) bekezdése szerint ráutaló magatartással is bővíthették. N Sz az I.r. alperes megbízásából járt el, a tevékenységéért a Ptk. 315. §-a szerint az I.r. alperes felel. Az I.r. alperes a megbízás

megszűnésekor a Ptk. 479. §-ának (2) bekezdése szerint köteles volt elszámolni, és mindazt kiadni a felperesnek, amihez a megbízás teljesítése céljából jutott. Az I.r. alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kötelezettsége teljesítésében a felperes akadályozta, amit a per során bizonyítani nem tudott. A perben a szakértői vélemény kiegészítése iránti bizonyítási indítványon kívül más bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, N Sz tanúkénti kihallgatását egyik fél sem kérte. A kiegészítő szakértői vélemény benyújtását követően a felek bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő, érdemben nem védekeztek, a tárgyaláson az alperesek nem jelentek meg. A szakértői véleményből megállapítható volt, hogy a felperes számlájáról felvett összegeket az I.r. alperes lekönyvelte. A vita tárgyát az képezte, hogy az I.r. alperes nem tudott elszámolni a felvett összegből a szakértői véleményben meghatározott pénzösszeggel. Azt, hogy a házipénztárból hogyan és milyen módon került ki az összeg, azt milyen célra fordították a házipénztár kezelő I.r. alperesnek kellett bizonyítania. Tekintve, hogy az I.r. alperes ezt bizonyítani nem tudta a másodfokú bíróság jogi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan marasztalta az I.r. alperest. A II.r. alperes mögöttes felelősként a 2006. évi Gt. 108. §-ának (1) és (3) bekezdése, a 97. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az ott írt feltétel bekövetkezése esetén helytállni.

A jogerős ítélet ellen az alperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen mindkét fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az illetékességi kifogásuknak való helytadás mellett a per megszüntetését; másodlagosan - tartalma szerint - a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását; illetőleg mindkét fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérték.

A másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést a Pp. 40. §-ának (1) és (3) bekezdésében, a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdésében, a 484-487. §-aiban, továbbá a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében, a 206. §-ának (1) bekezdésében, végül a 221. §-ában foglaltak megsértésében jelölték meg.

Előadták, hogy az eljáró bíróságok az elsőfokú bíróság illetékességének meghatározásánál jogsértően értelmezték a Pp. 40. §-ának (1) és (3) bekezdését. Az elsőfokú bíróság illetékességét a II. r. alperes lakóhelyének címére alapította. Tekintve, hogy a II. r. alperes a 2006. évi Gt. 108. §-ának (1) bekezdése szerint mellékkötelezett volt, lakóhelye a Pp. 40. §-ának (3) bekezdése szerint csak akkor alapozta volna meg a bíróság illetékességét, ha az (1) bekezdés nem lenne irányadó.

Sérelmezték, hogy a bíróságok a felek közötti szerződést nem a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdése szerint értelmezték. Valójában nem végezték el a "szerződések" és a felperesi alapszabály mondattani értelmezését, továbbá kiterjesztették a megbízási szerződés értelmezését, amikor azt állapították meg, hogy N Sz az I.r. alperes részéről járt el.

Álláspontjuk szerint az írásbeli megbízási szerződés tartalmának ráutaló magatartással történő módosítására a feleknek nem volt törvényes lehetőségük. Ha a szerződésben kikötöttön túlmenően a megbízott más tevékenységet is elvégzett, úgy a megbízási nélküli ügyvitel szabályai az irányadóak. Mindamellet állították, hogy a házipénztár kezelését sem a szerződés, sem megbízási nélküli ügyvitel keretében nem látta el az I.r. alperes.

Előadták továbbá, hogy az I.r. alperes önálló jogi személy, akinek tevékenysége elválik N Sz magánszemély tevékenységétől, ezért külön kellett vizsgálni nevezettek tevékenységét. Az, hogy "bizonyos okiratokat" N Sz írt alá nem jelenti, hogy az I.r. alperes kötelezettsége volt a házipénztár kezelése. Nevezett az I.r. alperes kültagja volt, így nem volt jogosult az I.r. alperes képviselőjére, ennek hiányában pedig eljárása nem az I.r. alperes tevékenységének minősül. A felperes nem bizonyította, hogy N Sz az I.r. alperes "képviselőjében" járt el.

Sérelmezték, hogy az eljáró bíróságok nem fogadták el N Sz tanúkénti kihallgatása iránt előterjesztett bizonyítási indítványukat.

Hivatkoztak arra, hogy a felperes folyószámlája felett több személy is rendelkezett, így egyébként sem lehet megállapítani, hogy a hiány N Sz tevékenysége következtében állt elő.

Az eljáró bíróságok nem vették figyelembe a szakértői vélemény 7. oldalának második bekezdését, miszerint nem zárható ki, hogy a kimutatott elszámolatlan tétel keletkezése évekre nyúlik vissza. Ennek ellenére a szakértő csak a 2007. január 1-jétől - november 24-ig terjedő időszakot vizsgálta.

Előadták, hogy a másodfokú bíróság egy utólagosan lekönyvelt 1,340.000 Ft-os tétel tekintetében "az egyes tételeket összekeverte". Bizonyítás felvétele nélkül állapította meg, hogy a kiadáscsökkentő tételként becsatolt számláknak nincs kihatása az elszámolás eredményére.

Hivatkoztak arra, hogy a felperes nem csatolt be különböző szabályzatokat, amelyekkel rendelkeznie kellett volna, ennek hiányát nem értékelték az eljáró bíróságok, különösen a Pénzkezelési Szabályzat bírt volna mint bizonyíték jelentőséggel. Végezetül előadták, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási "kötelezettséget" tévesen alkalmazta, amikor az alpereseket kötelezte annak bizonyítására, hogy "nem kapták meg a felperes könyvelésének főkönyvi kivonatát". Álláspontjuk szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy valamennyi okiratot az I.r.

alperes rendelkezésére bocsátotta a társaság könyvelésének elvégzéséhez.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

-.-.-

A Legfelsőbb Bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül és azt a felhozott okokból nem találta jogszabálysértőnek.

Érdemben alaptalanul állították az alperesek, hogy a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság az elsőfokú eljárás lefolytatására nem volt illetékes. Arra helyesen hivatkoztak, hogy a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság illetékességét a Pp. 30. §-ának (1) bekezdése nem alapozta meg. E szerint jogi személyek elleni perben [a (3) bekezdés folytán ez irányadó jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaságra is] az általános illetékességet a jogi személy és annak képviselőjére hivatott szerv székhelye egyaránt megalapíthatja. Az I. r. alperesi bt. székhelye Sz-án volt, így ez a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság illetékességét nem alapozta meg, a bt. képviselőjének lakóhelye pedig a bt. képviselőjére hivatott szerv székhelyének nem tekinthető. A fióktelep ugyancsak nem alapozza meg a Pp. 30. §-a szerinti illetékességet, mert a fióktelep nem a cég képviselőjére jogosult szerv, hanem a cég tevékenysége gyakorlásának helye.

Ugyanakkor érdemben jogszabálysértés nem történt. Jelen pernek két alperese van bármelyikükre illetékes bíróság előtt a per megindítható volt, figyelemmel a Pp. 40. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra. A Pp. 40. § (1) bekezdésének szabálya jelen ügyben nem volt irányadó, ugyanis a II.r. alperes nem mellékkötelezett, hanem a perbeli időszakban mögöttesen felelős tagja volt az I. r. alperesnek, így a II. r. alperes lakóhelye szerint illetékes bíróság illetékes volt az I. r. alperessel szemben is eljárni.

Alaptalanul sérelmezték az alperesek, hogy a másodfokú bíróság nem a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdésében foglaltak figyelembe vételével értelmezte az I.r. alperes és a felperes között 1998. december 1-jén kötött megbízási szerződést. E körben különösen annak megállapítását sérelmezték, hogy N Sz az I.r. alperes megbízásából járt el.

Azt az alperesek maguk sem állították, hogy nem az alperes megbízásából végezte N Sz a felperes könyveinek vezetését és foglalkozott a pénzügyi teljesítéseivel. Kizárólag azt állították, hogy az I.r. alperes feladatát nem képezte a házipénztár kezelése, és azt nem is végezte.

Az eljárt bíróságok a megbízási szerződés helyes értelmezésével és a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutottak arra a ténybeli

következtetésre, hogy N Sz az alperesek által elismert tevékenységeken túl az I.r. alperes megbízásából ellátta a felperes házipénztárának kezelését is.

A perben eljáró bíróságok helyesen mutattak rá, hogy amennyiben a felek a megbízott feladatkörét az írásba foglalt szerződésben írtakon túli teendőkre is ki kívánják terjeszteni arra ráutaló magatartás formájában is jogi lehetőségük van. A megbízott további tevékenységekkel való megbízása ugyanis nem a korábbi szerződés egyes kikötéseinek a megváltoztatását, hanem a szerződés kiterjesztését, kibővítését jelenti olyan megbízotti tevékenységekre is, amelyeket az írásbeli szerződés nem tartalmazott. A megbízott újabb feladatokkal való ellátása ezért az írásba foglalt korábbi szerződés mellett a Ptk. 216. §-ának (1) bekezdése szerint akár szóban, akár írásban, de ráutaló magatartás formájában is történhet.

A perbeli esetben azonban ténylegesen nem volt szükség az írásbeli szerződés egyéb módon történő kibővítésére.

Az írásbeli szerződés 3., 4., 5. és 6. pontja tartalmazta az I.r. alperes mint megbízott kötelmeit. A 3. pont szerint a megbízott lekönyveli a felperestől átvett bizonylatokat és tájékoztatást ad a "pénztárak zárókészleteiről." Az 5. pont szerint feladatát képezte a pénzügyi teljesítés ügyintézése, ami (a beszerzett szakértői vélemény szerint is) magában foglalta a készpénzes kifizetések teljesítését is. Nyilvánvaló, hogy az I.r. alperes ez utóbbi feladatot a házipénztár kezelése nélkül nem tudta volna elvégezni. Nem volt tehát szükség az I.r. alperes tevékenységi körének ráutaló magatartással történő kibővítésére ahhoz, hogy elássa a házipénztár kezelésével kapcsolatos feladatokat maga vagy megbízottja útján, ezért a megbízás nélkül ügyvitel szabályainak alkalmazása szóba sem kerülhet.

Az iratokból megállapítható, hogy N Sz a felperes megbízásából rendelkezett a felperes bankszámlájához való hozzáféréssel, ez alapján nyílt módja arra, hogy a házipénztár pénzkészletéről gondoskodjon. N Sz az általa felvett összegeket az I.r. alperes kimutatása és a szakértői vélemény szerint is bevezette a házipénztár könyvelésébe. Az alperes a szakértői vélemény 2. sorszámú mellékletét képező általa csatolt főkönyvi kivonatban maga tüntette fel a bevételezett összegeket, valamint az abból teljesített kifizetéseket is. A házipénztár kezelését igazolta H Zs könyvelőnek a 2009. március 19-ei tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomása, miszerint N Sz nem csak a pénzmaradványt adta át a felperesnek, hanem magát a pénztárat is, effektív a páncélkazettát a kulcsával együtt az alperes megbízásának megszűnését követően.

N Sz nem az I.r. alperes "képviselőjeként", hanem a megbízási szerződés teljesítése során az I.r. alperes megbízottjaként járt el. E megbízás ellátásával az I.r. alperes akár harmadik személyt,

akár a saját kültagját is megbízhatta, N Sz kültagsági jogviszonya a megbízás teljesítését nem akadályozta.

Nem volt annak a perbeli jogvita eldöntése szempontjából jogi jelentősége, hogy a felperes bankszámlája felett N Sz-án kívül még további két személynek is rendelkezési jogosultsága volt. E személyek által a felperes bankszámlájáról felvett összegeket N Sz a házipénztár készleteként tartotta nyilván, elismerve ezzel, hogy az összeg a házipénztárba befolyt. Nem mond ennek ellent az a körülmény, hogy dr. W Sz ügyvezető 1,340.000 Ft-ot 2007. decemberében fizetett vissza a felperesnek az I. r. alperes állítása szerint. Az összeg a pénztári kiadások között az elszámolás során is szerepelt, a szakértő által is elszámolt 4,066.508 Ft igazolt kiadás magában foglalja a vitás 1,340.000 Ft-ot is, így helytállónan állapították meg az eljáró bíróságok, hogy ez az összeg nem befolyásolta a megállapított pénztárhiány összegét.

Alappal nem sérelmezhetik az alperesek, hogy az eljáró bíróságok a pénztárhiány feltárása érdekében kizárólag a 2007. január 1-jétől - november 24-éig terjedő időszakra vonatkozóan rendelték el a szakértői vizsgálatot. A szakértő a szakvéleményében megindokolta, hogy miért nem tartja szükségesnek a korábbi időszakra nézve a vizsgálatok elvégzését. Az alperesek a szakértői vélemény e megállapítását és a korábbi évek vizsgálatának mellőzését nem kifogásolták, nem kérték a vizsgálatnak a korábbi évekre történő kiterjesztését, ezért e kérdést a felülvizsgálati eljárásban nem hozhatják fel.

Alaptalanul sérelmezték, hogy az eljáró bíróságok erre irányuló bizonyítási indítvány ellenére nem foganatósították N Sz tanúkénti kihallgatását.

Helytállónan mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy nevezett tanúkénti kihallgatására vonatkozóan egyik fél sem tett indítványt. A 2009. március 19-ei tárgyaláson a felperes kérte N Sz - mint az I.r. alperes önálló képviseleti joggal rendelkező beltagja - megidézését. Azt azonban nem jelezte, hogy a tanúkénti kihallgatását kéri. A bíróság hivatalból jelen ügyben tanú bizonyítást nem rendelhetett el, így nem is kerülhetett sor N Sz tanúkénti megidézésére.

Nem volt annak jogi jelentősége, hogy a felperes rendelkezett-e a jogszabályok által megkívánt belső szabályzatokkal. Ha ezeket a jogszabály előírása ellenére nem készítette el, a felügyeleti szervek jogosultak ellene fellépni. Azt nem állította az alperes, hogy őt mint gazdálkodó szervezetet a felperes nem volt jogosult a házipénztár kezelésével megbízni. Az alperes a megbízást elfogadta, a már korábban kifejtettek szerint az magában foglalta a házipénztár kezelését is, ezáltal köteles volt a szerződés és a

Ptk. által a megbízottra megszabott feladatokat elvégezni. N Sz-át maga bízta meg a könyvelés végzésével és az ezzel összefüggő feladatok ellátásával. A pénztár kezelésével kapcsolatos tevékenységét az I.r. alperesnek kellett volna ellenőriznie és a szerződés 3. pontja szerinti időközönként számot adni a pénztár zárókészletéről. Nem bizonyított, hogy az I.r. alperes az ellenőrzést elvégezte, N Sz tevékenységéért pedig a Ptk. 315. §-a szerint a felperes felé maga tartozik felelősséggel.

Nem sértették meg az eljáró bíróságok a bizonyítási teherre vonatkozó, a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében írt rendelkezéseket sem. Az alperesek e körben azt sérelmezték, hogy az eljáró bíróságok őket kötelezték annak bizonyítására, hogy "nem kapták meg a felperes könyvelésének főkönyvi kivonatát, holott a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a könyvelésének elvégzése céljából valamennyi okiratot (bizonylatot) az I.r. alperes rendelkezésére bocsátotta."

A felek által nem vitatott szakértői véleményben a szakértő rögzítette, hogy a felperesi főkönyvi kivonat hiányának nem volt jogi jelentősége. A főkönyvi kivonat egy számviteli kimutatás, amely a könyvviteli nyilvántartásban szereplő valamennyi főkönyvi számláról készített összesített kimutatás. Jól mutatja az alperes által készített főkönyvi kivonat, hogy abban csupán az egyes főkönyvi számlák (mint részegységek) összesített adatai - a tartozik, a követel és az egyenlegre vonatkozó adatok - kerültek feltüntetésre. Így van ez a 381-es számú főkönyvi számla esetén is. Ebből konkrét bevételi és kiadási adatokat megállapítani, azokat ellenőrizni nem lehet. Ezeket az adatokat az ún. főkönyvi kartonok tartalmazzák, amelyek időrendben követik a kiadásokat és a bevételeket, továbbá az egyes tételek könyvelésének alapját képező bizonylatokat. A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 165. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint a főkönyvi kartonokon bármely adatot csak bizonylat alapján lehet feltüntetni.

Tény, hogy a felperes főkönyvi kivonatot nem csatolt be, ezzel szemben becsatolta azokat a főkönyvi kartonokat, amelyeken a pénztár kiadásait és bevételeit lekönyvelték, a könyvelt adatok bizonylatait pedig a szakértő egyenként megvizsgálta és minimális eltéréssel rendben lévőnek találta. Ezek birtokában már nem volt szükség a főkönyvi kivonat becsatolására.

Az alperes ezzel szemben becsatolta a maga által készített főkönyvi kivonatot, de nem bocsátotta rendelkezésre azokat a főkönyvi kartonokat, amelyek alapján tételesen nyomon követhető lett volna az, hogy az általa megjelölt 10,981.787 Ft kiadás miből tevődik össze. Ez nem a felperes, hanem a könyvelést végző I.r. alperes kötelezettsége lett volna.

Az alperesek állították, hogy a felperes nem bocsátotta az I.r. alperes rendelkezésére azokat az okiratokat (bizonylatokat), amelyek alapján a kiadások könyvelését elvégezhetette volna.

A megbízási szerződés 4. pontja szerint a bizonylatokat feldolgozás céljából a megbízó adta át a megbízottnak, aki feldolgozás (könyvelés) után azokat köteles volt visszaszolgáltatni, a megbízó pedig köteles volt azok őrzéséről gondoskodni.

Azt a szakértő is megállapította, hogy az I.r. alperes a házipénztárbeli pénzmozgásokról bevételi- és kiadási pénztárbizonylatot nem készített. Mivel főkönyvi kartont sem a felperes sem a szakértő részére nem adott át, és azt a per anyagához sem csatolta, nem lehetett megállapítani, hogy vezetett-e főkönyvi kartont a 381. számú pénztári főkönyvi számla bevételeiről és kiadásairól továbbá azt sem, hogy a nyilvántartások avagy a házipénztár aktuális állapota alapján határozta meg a kiadások összegét. Ha valóban vezetett főkönyvi kartont a fenti számlához és lekönyvelt 10,981.787 Ft összegű kiadást, úgy nyilvánvaló, hogy annak bizonylatait át kellett vennie, máskülönben nem kerülhetett volna sor a kiadási tételeknek a főkönyvi kartonon történő feltüntetetésére. A bizonylatok könyvelés utáni visszaszolgáltatása az I.r. alperes feladata volt. A felperes állítása szerint a maga által készített főkönyvi kartonokban azokat a kiadásokat tüntette fel, amelyeknek bizonylatai a rendelkezésére álltak. Ha az I.r. alperes azt állítja, hogy több bizonylatot szolgáltatott vissza, mint amit a felperes elismert, úgy ezt a körülményt a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint magának kellett volna bizonyítania. A bizonyítatlanság következményeit ezért az alpereseknek kell viselniük.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.213/2010/4. számú ítéletét a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

Az alperesek felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelesek egyetemlegesen a felperesnek a felülvizsgálati eljárással okozott költségét megtéríteni.

A felperes felülvizsgálati perköltsége a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a/ pontja, (5) és (6) bekezdése szerint felszámítható, az ÁFA-t is tartalmazó, ügyvédi munkával arányban álló ügyvédi munkadíjat foglalja magában.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2011.január 25.

*Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Lőrincz Györgyné s.k. bíró*

A kiadmány hiteléül:

(PBné)